

BIKEPACKEN DOOR ZUID-FRANKRIJK

Hoe haal je zoveel mogelijk uit je vakantie met een zo min mogelijke impact? Arkasha en haar lief reden voor Goodbye met de sneltrein naar Lyon, om van daaruit langs de Rhône naar de Middellandse Zee te fietsen. Een verslag van een duurzame reis, in het spoor en wiel van twee bikepackers.

ARKASHA KEYSERS (TEKST & FOTO'S)

In de namiddag stappen we op in een bewolkt Brussel, 's avonds komen we toe in een zonnig Lyon. De treinreis duurt wonderwel maar drieënhalf uur. Wanneer we van het station naar ons hotel fietsen, waait een warme zuiderbries langs onze ledematen. Best bijzonder om met je eigen koersfiets door een vreemde stad te trappen.

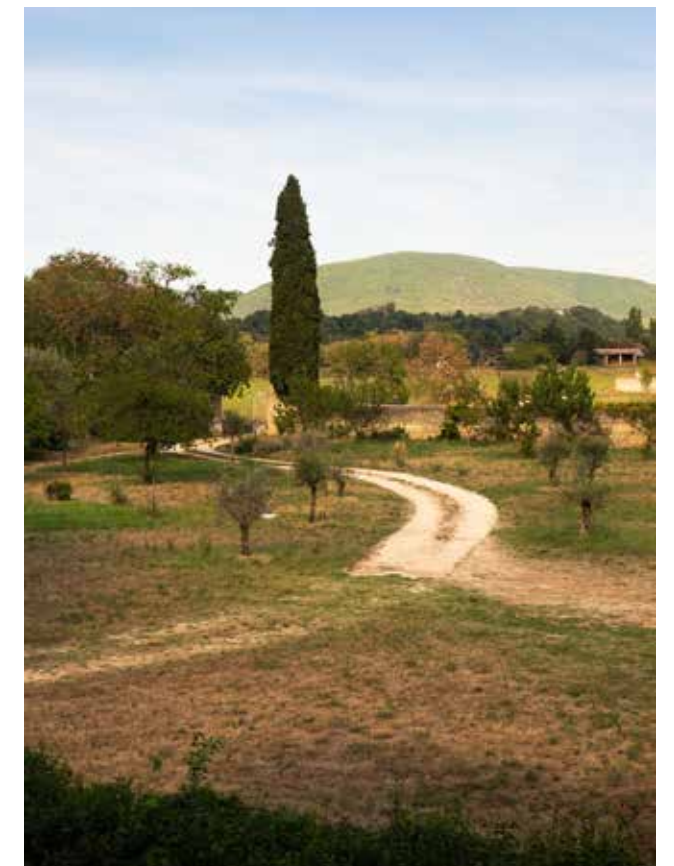
In Lyon kan je lekker eten voor weinig geld. Hoewel we morgen al meteen zuidwaarts fietsen, laten we de gastronomie niet aan ons voorbij gaan vanavond. We parkeren onze fiets in het hotel, gooien onze fietstassen op bed en trekken te voet de stad in. In restaurantje Gnôme et Rhône – alvast de eerste verwijzing naar onze *compagnon de route* – bestellen we burrata, burgers en Chardonnay. Aaah, *c'est beau la vie!*

De ViaRhôna staat te boek als één van de mooiste fietswegen in Europa. Zeven dagen lang zullen we hem stroomafwaarts volgen. Zelfs als je geen fervente fietser bent, is dat doenbaar. Let wel: indien je naar een camping of hotel op enkele kilometers van de fietsweg wil, zal je wel uit het dal

moeten klimmen. Op onze fiets zit alles vastgebonden wat we in de komende week nodig hebben: een tent, opblaasmatjes, slaapzakken, twee fietsoutfits en twee gewone outfits. We gaan helemaal *back to basics*, want alles wat we inpakken, zeulen we de hele reis mee.

APPELBLAUWZEEGROENE DAME

Uit Lyon wegraken, blijkt geen sinecure. Ik verdenk mijn vriend ervan de gps fout te hebben afgelezen, want we fietsen een hele poos zonder bordjes, naast grauwe autowegen en op gevaarlijk steile gravelbaantjes, maar hij beweert bij hoog en bij laag dat we juist zitten. De ViaRhôna begint eigenlijk aan het meer van Genève, maar aan ons beginpunt in Lyon, bleek hij te zijn omgeleid. Eenmaal *on track*, ontvouwt het hoofdpersonage in dit verhaal zich als een rustige, weidse, vlakke en appelblauwzeegroene dame, die ons kalm kabbelend de weg wijst.

Elke dag zullen we tussen de 60 en 120 kilometer fietsen en 's nachts wisselen we af tussen onze opblaasmatjes en comfortabele hotelbedden. Die eerste namiddag komen we aan op Domaine de Senaud, een kleine familiecamping. De kitscherige esthetiek van het plonsbad past bij de mierzoete piña colada die we bestellen. De endorfines (of was het de suiker?) maken ons dolgelukkig. Ons mini-tentje en dunne opblaasmatjes lijken wel een paleis.

MEEST BEZWETE GASTEN

Vroeg opstaan loont de moeite, want rond de middag wordt fietsen wat vermoeiender door de warmte. Vandaag rijden we door Valence, waar we stoppen bij Brasserie Saint Jean, een traditioneel restaurant met uitzicht over het marktplein. Fransen zijn vleeseters, wij vegetariërs. Dat resulteert in vaak hetzelfde menu: *salade chèvre* of de plaatselijke ravioli. Tijdens de rit lijkt de Rhône door een steeds diepere kloof te vloeien. We zien ook opvallend veel fruitbomen en zwanen vandaag. Misschien is dat nog wel het mooiste aan deze reis: de fauna en flora evolueren rit na rit. 's Avonds winnen we de prijs voor meest bezwete gasten in Le Clos de la Char-donnière, waar we van gastvrouw Sonia verse vijgen krijgen tegen de suikerdip. Boven het zwembad van haar chambre d'hôtes cirkelen wel honderd ooievaars en vlak naast ons snoepen kolibrivlinders nectar uit lavendel. Een bijzonder

gezicht voor stadsmussen als wij. In Sonia's koninklijke kamer worden we gewekt door de zon. Het ontbijt beneden staat al klaar: koffie, croissants, stokbrood, versgeperste *jus d'orange*, zelfgemaakte confituur en kaas uit de streek. Sonia blijft maar punten scoren. Haar kookkunsten, de charme van dit 19e-eeuwse pand, de wilde tuin en het fijne zwembad maken dat je hier echt tot rust komt. Niet dat wij daar tijd voor hebben. De ViaRhôna roept.

HOND MET BRIL

Geen enkele dag is dezelfde. Vandaag gooit de streek lavendel- en zonnebloemvelden voor ons wiel. Het was hier dat Van Gogh en andere impressionisten hun beste schilderijen maakten. Toch vermoedelijk niet eind augustus, want de meeste lavendelvelden zijn pas geknipt en de zonnebloemen verwelkt. Hier en daar zien we nog een streepje paars en staat er nog een fier geel kraagje overeind. We zingen 'I'm still standing' van Elton John, er is toch geen kat die ons hoort. Al passeren we wel een hond op een fiets vandaag. Hij draagt een pilotenbril tegen de wind. Zijn baasjes vertellen dat hij "het zo leuk vindt om met hen op vakantie te gaan", wij vermoeden dat vooral zij dat leuk vinden.

In camping Les Genêts d'Or planten we onze tent onder gigantisch hoge platanen aan de Cèze, een klein riviertje

dat langs de camping loopt en een paar kilometer verder uitmondt in – je raadt het – de Rhône. Voor mij is dit, naast een duurzame, ook een *digital detox* vakantie. In de trein naar Lyon gooide ik WhatsApp en Instagram van mijn gsm om meer in het moment te kunnen zijn. Na de pizza in het campingrestaurant halen we dus niet onze gsm's, maar een boek kaarten boven. We spelen tot de wijn op is. Op weg naar de tent passeren we een pingpongtafel met palletjes, waarmee we ons als tieners uitleven. Moe, maar voldaan kruipen we in onze slaapzak.

SUR LE PONT...

Langs de oevers van de Rhône duiken vandaag heel wat wijngaarden op. We twijfelen om even langs Châteauneuf-du-Pape om te rijden, waar een van de beste wijnen ter wereld wordt gemaakt, maar we kiezen voor de rechte lijn naar Avignon en krijgen er geen spijt van. Dit stukje route is extreem goed geplaveid. We rijden, nee vliegen, langs tal van kastelen. In Avignon steken we de zoveelste brug over, met zicht op de Pont d'Avignon, want we logeren in Villeneuve les Avignon, het dorpje aan de andere kant van de Rhône. Ons hotel is chique, maar door de ligging betaalbaar. Door te fietsen, staan we alsnog op 15 minuten in Avignon centrum.

Na een rustdag in Avignon vertrekken we met uitgeruste benen richting Arles. We passeren heel wat boerderijtjes, wilde bermen vol bloemen, vlinders en pampas. In België zie je zulke pluimen in menig *bohémien* interieur, hier groeien ze gewoon in de berm. 's Middags in Arles hebben we reuzehonger. We gaan voor L'Antonelle, het eerste het beste terras op een pleintje, maar het blijkt vooral het beste. De gevulde courgettes hier zijn overheerlijk. Tijdens onze verkenning van Arles passeren we het in 2021 geopende Luma Arles; een museum voor moderne kunst, ontworpen door Frank Gehry. De blinkende schubben van het gebouw zouden refereren naar 'Sterrennacht', één van Van Goghs bekendste schilderijen.

SIXTIES MOTEL

Aan de rand van Arles logeren we in Les Cabanettes, een prachtig *sixties motel*. Het hippe Frans-Amerikaanse koppel dat het een paar jaar geleden overnam, liet alles zoveel mogelijk intact. Het meubilair in deze architecturale parel klopt, net als de gele parasolletjes. We lijken wel teruggeflitst in de tijd. 's Ochtends drinken we koffie uit een Bravilor percolator en eten yoghurt uit gefumeerde glazen potjes. 'Rescue Me' van Fontella Bass klinkt door de boxen, terwijl de gastheer de Eurolox R1 ligstoelen klaarzet rond het zwembad. Dit is de ideale stop voor iedereen die van architectuur en vintage design houdt en die Arles of de Camargue wil verkennen.

Door dát beschermde natuurgebied zullen we vandaag onze langste rit rijden. We kiezen bewust een andere route dan de ViaRhôna: één die recht door het hart van de Camargue loopt. Al aan het begin van de dag krijgen we de kenmerkende, wilde witte paarden te zien. Gek genoeg rust er op elk paard een witte vogel. Maar op het moment dat we de duo's willen fotograferen, worden we aangevallen door die andere bewoners van de Camargue: muggen. Het zit hier echt stikvol. Even later maakt een blik op de roze flamingo's dan weer alles goed. Nog wat later bereiken we het water waar we samen met de Rhône naartoe zijn gestroomd: de Middellandse Zee.

UNIEK STUKJE FRANKRIJK

Dat we met de fiets zijn, geeft ons een groot voordeel vandaag. Het hart van de Camargue is met de auto niet bereikbaar en om te wandelen is het te ver. Gaandeweg komen we steeds minder mensen tegen, de weg wordt ruwer en de kleuren feller: groen, roest en purper sieren hier de keien en de heide. We spotten ontzettend veel vogels die over de verlaten stranden scheren en we beseffen: dit stukje Frankrijk is uniek. Terug in de bewoonde wereld eten we gigantische porties in Bar des Sports, een kroeg voor de werklui

van de aanpalende zoutvlaktes. We nemen er een pondje dat ons over de monding van de Rhône vaart, maar betalen nadien de prijs om zo te zijn omgereden. Op de weg richting Marseille, waar we de trein een paar dagen later weer huiswaarts zullen nemen, moeten we door een gigantisch industriegebied. We willen het bedrijventerrein van Arcelor-Mittal doorsteken, maar worden tegengehouden. Met onze fiets op de schouder klimmen we een brug omhoog, om daar nog kilometerslang langs voorbijrazende vrachtwagens te fietsen. Het contrast met vanochtend kan niet groter zijn. Maar zoals het elk mooi verhaal betaamd, kent ook deze dag een positief einde. Ten einde raad kruipen we ergens door een opengeknipte draad om een veiligere route te zoeken. Philippe, een werknemer van ArcelorMittal, ziet ons knoeien. Hij vraagt ons waar we heen moeten en – hallelujah – hij moet dezelfde richting uit. Met zijn gravelfiets gidst hij ons door dorpjes en achterafpaadjes, houdt halt bij een pittoreske brug en stuurt ons de berg op, waarachter onze camping ligt. Met het laatste wat we in ons hebben, klimmen we omhoog. Als twee uitgekookte tomaten checken we in bij camping l'Arquet, om er onmiddellijk in het zwembad met zicht op zee te springen.

Tijdens de laatste rit, naar Marseille, houden we halt in het dorpje Estaque, waar we een koffie kopen en getraakteerd worden op een knap uitzicht over de grootste haven van de Middellandse Zee. Rijden we die door, dan zit onze fietstocht erop. De volgende dag bezoeken we de stad te voet met een gebruikte huid vol zomersproeten. In de dagen erop fietsen we naar Unité d'Habitation van Le Corbusier en naar aanpalend strandje La Prophète. Met de fiets eropuit, dat gaat traag genoeg om alles op te nemen, maar snel genoeg om spannend te blijven. Een aanrader, *quoi*.

PRAKTISCH

Met de TGV kan je meermaals per dag naar het Zuiden rijden. Wij stapten op in Antwerpen-Berchem en stapten over in Brussel-Zuid op de TGV die rechtstreeks naar Lyon rijdt. Je zou de fietstrip ook kunnen verlengen en naar Genève treinen of inkorten en al meteen naar Valence of Avignon rijden.

Op tijd in Brussel-Zuid aankomen, loont de moeite. De TGV stond meer dan een kwartier voor vertrek al klaar. In de bagageruimte past je fiets (die in een zak moet) maar *nét*. Hem stallen lukt het makkelijkst als je bij de eersten opstapt en er nog geen andere bagage ligt.

Een rechtstreekste trein boeken is een aanrader, want overstappen met een ingepakte fiets is vermoeiend. Onze heenreis naar Lyon en terugreis vanuit Marseille (allebei rechtstreeks van en naar Brussel-Zuid) kostten samen €150 p/p, al zijn de meeste tickets iets duurder.

Boek je trip via NMBS International of bij je reisagent.

ADVERTENTIE BELAMBRA ZOMER